

KAPITEL 13

Magiens væsen

CHRISTIAN EN GKILDE

MASSEL

„Hvad laver vi egentlig her?“ kvidrede Jorime.

Den uvante tone i hendes stemme fik Massel til at stirre med åben mund på den store kriger. Hendes hår blafrede om hovedet, selvom der nærmest ikke rørte sig en vind på sletten. Hun tog et par dansetrin og drejede omkring sig selv. Det så nærmest ikke ud som om, at hun rørte jorden.

„Lad os komme afsted. Ind til byen, hvor der er fest og farver og musik og kvinder. Åh, masser af kvinder,“ fortsatte Jorime opstemt. „Jeg tror, at det er den vej.“

Jorime begyndte at gå. Ikke med de tunge, lange skridt, som Massel havde forsøgt at holde trit med de sidste par år, men trin, som var hun blevet let som en fjer.

Massel så undrende på Athma. Så kom de begge på benene og begyndte at følge efter Jorime.

„Ved Aløv,“ mumlede Athma og kløede sig i sit tjavsede hår. Hvis det ikke lige havde været for hendes dårlige ben, som fik hende til at halte, kunne man faktisk ikke se, at dette var den samme person, som Massel og Jorime havde hentet i kultmagerhytten for få dage siden. Uden malingen i ansigtet og gevirerne i håret lignede hun bare en helt almindelig, ung kvinde i en efterhånden ret beskidt kjole.

Det gik op for Massel, at Athma i virkeligheden nok var yngre, end han havde troet. Og nu lyste usikkerheden ud af hende, som den gør, når det går op for én, at man har slået et lidt for stort brød op.

„Det der er ikke Jorime,“ hviskede Massel. De gik omkring ti meter bag krigeren, som lige nu virkede alt andet end farlig.

„Det siger du ikke,“ hvæsedde Athma sarkastisk.

„Hvad var der i det der blå pulver?“

„Det var Aconitum. Den Lille Død . Det sendte hende til Limbo. Det Andet Rige, hvor hendes fars sjæl opholder sig. Det var meningen, at hun skulle finde hans sjæl og få den med tilbage.“

„Men hun kom ikke tilbage.“

Athma sukkede. „Jeg blev nødt til at prøve. Det ser ud til, at en anden sjæl har overtaget hendes krop.

„Så hvad nu?“ spurgte Massel. Han stoppede og lagde armene over kors. „ Hvor er vi overhovedet på vej hen?“

Athma standsede også. Hun vendte sig opgivende mod ham.

„Lad os nu bare gå videre. Vi skal alligevel i denne retning for at komme ud til floden, og derfra kan vi sikkert finde en båd sydpå. Vi bliver nødt til at få den *der* tilbage til Kongebyen. Måske kunne hun ikke få sin fars sjæl tilbage til hans krop, fordi vi er for langt borte fra den?“

„Sydpå? Måske skulle jeg bare rejse hjem nu. Jeg er Jorimes tjener, ikke den der lalleglade ånd fra guderne må vide hvor. Du har dræbt Jorime, og en eller anden har overtaget hendes krop. Så jeg er en fri mand nu.“

Massel kunne mærke en varme sprede sig i kroppen ved tanken om ikke længere at være underlagt et andet menneske. Jorime havde altid behandlet ham langt bedre, end man kunne forvente, når man blev købt som slave, men tanken om at vende tilbage til Nordfolket vækkede noget i ham. Det var over ti år siden, at han var blevet kidnappet af de landsforviste stammer, som var en evig trussel mod Nordfolket. Eller det var de dengang, han vidste ikke meget om situationen nu.

Athma kom tilbage. Hun tog hans hånd og trak i den for at få ham til at gå.

„Vi må ikke miste Jorime af syne. Jeg må indrømme, at det var en fejl at bruge Aconitum, men jeg kan fikse det. Det er stadig Jorimes krop, og jeg skal nok få hende tilbage i den. Det lover jeg.“

Massel sukkede og lod sig trække med. Han kunne virkelig ikke blive klog på Athma.

„Vi kan følges ud til floden. Så må vi se,“ sagde han lige så meget til sig selv. Tanken om at rejse hjem var så ny, at den lige skulle have lov til at bundfælde sig. Men under den rare tanke gemte der sig en snert af dårlig samvittighed over at forlade Jorime på denne måde.

„Vil du rejse alene? Det er ikke sikkert nogen steder på kontinentet for tiden. Ikke efter alt det lort, Nirish har lavet. Efter det vi så hos Bjergfolket, er jeg sikker på, at det er ham, der står bag alle de angreb, vi har oplevet. Snart vil sumpdværge, klippefolk,

nordfolket og de sydlige riger ligge i krig, hvis han ikke bliver stoppet. Vi har en rolle i det her, Massel. Kan du ikke se det? Det var derfor, at Jorime hentede mig. Jeg ved ikke præcis hvad, andet end at vi skal have hendes far tilbage fra Limbo.“

„Og nu også Jorime,“ svarede Massel.

De satte tempoet op for at indhente den flagrende Jorime-ånd. Athma blev ved med at holde fast i Massels hånd, og han kunne mærke, at hun lagde lidt ekstra vægt i den, når hun støttede på det dårlige ben. Massel skimtede til hende. Hun var på én gang så enormt stolt og skrøbelig. Hvorfor kunne hun ikke bare spørge om hans hjælp?

Da de havde gået over sletten i nogle timer, nærmede de sig et mere bakket landskab, og en by dukkede op i det fjerne. Den så ikke ud af meget, men den var da omkranset af et palisadehegn. Massel og Athma skyndte sig op på siden af Jorime-ånden.

„De har en glimrende kro her. Den Syngende Gris. Ååååh, jeg kan ikke vente til at se barpigerne,“ lo Jorime-ånden. Det var stadig Jorimes krop og stemme, men de ting, der kom ud af munden på hende, tilhørte tydeligvis en anden. Ikke en person Massel ville have brudt sig meget om, hvis de havde mødt hinanden, inden vedkommende blev til en ånd.

„Så du har været her før?“ spurgte Athma.

„Jeg er født her. Jeg har arbejdet i disse marker. Og kvinderne. Jeg har danset og ...“

„Tak, vi forstår,“ skar Athma Jorime-ånden af. „Men vi kan ikke bare gå ind i byen på denne måde. Du er ikke ... dig selv, forstår du det?“

„Ja, ja. Ny krop, jeg ved det,“ svarede Jorime-ånden og så ned på kroppen, den havde besat. „Ikke mit foretrukne valg, men jeg skal nok få noget sjov ud af den. Hvad med dig, er du frisk?“

Jorime-ånden lagde en kærlig hånd på Athmas skulder.

Massel måtte bide læberne sammen for ikke at bryde ud i et grin. Athma lignede én, der havde lyst til at nedkalde Aløvs voldsomste forbandelser over Jorime-ånden.

„Undskyld jeg afbryder,“ sagde Massel så med sin mest ærbødige tjenerstemme. „Vi er alle trætte og beskidte efter en lang dag. Må jeg foreslå, at vi tager et værelse på kroen, vasker os og får noget at spise? Så vil du være klar til en aften i krostuen. Du har guldstykker i pungen i dit bælte til at betale med.“

Jorime-ånden bankede Massel så hårdt i ryggen, at han var ved at vælte.

„Glimrende forslag, min unge ven,“ udbrød Jorime-ånden og begyndte at gå mod byen.

„Så du rejser ikke hjem endnu?“ spurgte Athma lavt.

„Mad og en rigtig seng virker mere tillokkende lige nu,“ svarede Massel med et skuldertræk.

* * *

Et guldstykke fra Jorimes pung skaffede dem adgang til byen, og endnu to guldstykker gav dem et stort værelse med tre senge på Den Syngende Gris. Massel klarede samtalerne, mens Athma holdt Jorime-ånden på afstand, så den ikke påkaldte sig for megen opmærksomhed. Hun trak hættten op, så det flagrende hår ikke kunne ses.

De fik noget mad op på værelset, og da de havde spist, smed Jorime-ånden sig på en seng, hvor den snart lå og snorkede.

„Vil du hjælpe mig?“ spurgte Athma, mens Massel var ved at vaske støvet af sig. Han bøjede sig ned over vandfadet og plaskede mere vand i ansigtet. Ét var at støtte hende mens de gik, men hvis hun troede, at han ville vaske hende, tog hun fejl.

„Vi må få hende tilbage, og jeg tror ikke, at jeg kan gøre det alene,“ fortsatte Athma og pegede på den sovende ånd. Selv i søvne svævede Jorimes hår om hendes hoved, som var det vægtløst.

„Nå, det. Hvad har du tænkt dig at gøre?“ svarede Massel en smule lettet.

„Magi, selvfølgelig. Måske var min magi bare ikke stærk nok, da jeg prøvede alene, men hvis vi gør det sammen, tror jeg, at vi kan.“

Massel vendte ryggen til hende og trak sin skjortebluse på igen. Måske var han selv ren, men den var stadig beskidt.

„Jeg har ikke noget magi,“ sukkede han. Lige siden det åndsvage gudemærke havde vist sig på hans arm, havde folk troet, at han havde magiske kræfter. Han var ret sikker på, at gudemærket var grunden til, at de landsforviste havde kidnappet ham. De kunne sælge ham dyrt på slavemarkedet.

„Selvfølgelig har du magi. Hvorfor tror du ellers, at guderne har sat deres mærke på din splejsede krop,“ stønnede Athma.

„Måske er det en forbandelse?“

„Har nogen lært dig om gudesprog og om, hvordan man trækker på gudernes kræfter?“

„Nej,“ svarede Massel og vendte sig mod Athma. Hun sad på sin seng og så på ham med et udtryk, han ikke havde set i hendes ansigt før. Var det en form for medlidenhed

eller omsorg? Måske var hun malet i ansigtet, så folk ikke skulle opdage, at hun var et rigtigt menneske med rigtige følelser. Kultmagere skal helst være mystiske og ja, magiske.

Han rømmede sig. „Jeg blev taget, inden shamanerne kunne vurdere mine evner. Og siden har jeg ligesom haft rigeligt at gøre med at overleve.“

„Overleve. Er det ikke det, vi alle prøver at gøre. Hvad med din budbringer?“

„Ja, hvad med den?“ Han så sig omkring, men den var ikke at se. Gudemærket var også næsten usynligt på hans arm.

„Har du ikke undret dig over, hvad den er? Du kan da ikke få et mere tydeligt tegn på magi,“ sagde Athma.

„Den er der jo bare. Og der er nærmest ingen, som kan se den.“

„Ved Aløv, vil du hjælpe, eller skal du bare stå der og have ondt af dig selv?“

Massel så ned på sit gudemærke, og det lyste svagt op. Magi havde altid virket som noget, der lå langt uden for hans rækkevidde. Det var kun, når gudemærket en gang imellem blussede op, at han overhovedet tænkte over, at det var der. For det meste prøvede han bare at skjule det for ikke at få nysgerrige blikke og dumme spørgsmål. Athma var ikke den første, der havde spurgt til hans magi. Han slog det altid hen med, at han aldrig havde haft den mindste kontakt til de guder, som havde mærket ham. Forskellen fra Athma og alle de andre, der havde spurgt, var, at Athma selv havde magien i sig. Hun kunne selv tale med guderne og trække på deres kræfter, så var det muligt, at hun havde ret? Havde han magiske evner, som han bare ikke vidste, hvordan han skulle bruge?

„Jeg vil hjælpe dig, men jeg kan ikke se hvordan,“ sagde Massel og satte sig på en stol. „Kan du ikke bare hidkalde Jorimes sjæl og bytte den ud med, hvem end der har overtaget hendes krop?“

Athma smilede et af sine sjældne smil og rystede så på hovedet.

„Du ved virkelig ikke særlig meget om magi, vel? Der er Kraften, og der er Kroppen. Kraften kommer fra guderne, og for at de vil levere den, skal din sag være i overensstemmelse med deres overbevisning. Hvis du vil gøre et landområde frugtbart, skal du ikke spørge en af krigsguderne. Halvdelen af at bruge magi er at forstå sine guder.“

„Nordfolket har kun én gud. Mazé.“

„Ja, det er rigtigt. Dine shamaner ved sikkert, hvordan man bedst får kontakt med Mazé, men magiens væsen er universel. Din gud har givet dig mærket, så jeg er sikker på, at han vil lytte, hvis du spørger,“ svarede Athma.

Massel sukkede.

„Du får det til at lyde så simpelt. Jeg ved ikke, hvordan man spørger, og hvad er det der med Kroppen?“

„Kroppen er det medie, som gudernes energier transformerer sig ud i. Og du skal have begge dele ved dine hænder, ellers virker det ikke. Jeg kan ikke bare nedkalde en forbandelse over Nirish, for jeg har ikke hans krop. Hvis jeg skal velsigne et landområde, så stikker jeg hænderne i jorden, beder frugtbarhedsguden om hjælp, forklarer min sag på gudernes sprog og håber, at der bliver lyttet. Det er simpelt.“

„Det lyder ikke simpelt. Især ikke, når man ikke taler gudernes sprog.“

„Det kræver selvfølgelig træning at tale gudesprog. Jo stærkere din magi er, jo mere kan du spørge om. Og når du bliver lige så stærk som Nirish, kan du forme magien og gemme den i ringe som dem, du har på fingrene. Guderne må vide, hvilke kræfter han har gemt i dem, og hvad der skal til for at frigive deres kraft ... Skal vi komme i gang? Vi skal gøre det, mens ånden sover.“

„Du har stadig ikke fortalt mig, hvad vi skal,“ svarede Massel. Han så hen mod Jorime. „Eller hvorfor du ikke bare kan hidkalde Jorimes ånd. Du har da en Krop lige der.“

„Jeg har ikke Jorimes Krop. Hvis vi skal have Jorime tilbage, må vi først finde hendes sjæl.“

„Men hun er død. Du dræbte hende selv med det blå pulver. Havde du tænkt dig, at vi selv skulle tage til Det Andet Rige for at finde hende?“

„Shh, ikke så højt,“ svarede Athma. „Men ja. Det er den eneste vej. Du kan kun få kun en sjæl tilbage fra Limbo, hvis du henter den selv.“

Det lød så vanvittigt, at Massel nærmest ikke kunne tro det. Skulle de dræbe sig selv for at få Jorime tilbage? Men når han så på Jorime-ånden, gav det alligevel mening. Den, der styrede Jorimes krop, var ikke af denne verden, ligesom støjheste, dybstrejfer og jar ikke var af denne verden. Han vidste ikke meget om magi, men han forstod dog nok til at vide, at der kun var et tyndt slør mellem vores verden og det næste rige. Limbo.

„Er du her endnu?“

Massel havde slet ikke set, at Athma var kommet hen til ham.

„Er du sikker på, at det går bedre denne gang end sidst? Kan du få os til Limbo og tilbage igen, sammen med Jorime?“

Athma trak en lille urtepose frem fra indersiden af sin kjole.

„Jeg kan i hvert fald få os til Limbo. Jeg har stadig mere Aconitum, og hvis jeg trækker på Agwens kraft, så kan vi komme derhen. Hvordan vi finder Jorime og turen tilbage, er jeg mere usikker på, men jeg tænker, at hvis vi begge taler med vores guder, så kan vi komme gennem sløret tilbage. Selvom du ikke har talt med Mazé, så er hun der for dig. Det er jeg sikker på.“

Massel så ned på sin arm. Gudemærket lyste nu så kraftigt op, at varmen strålede helt ned i hans fingrer og op i skulderen. Var det Mazés måde at sige, at det nok skulle gå? At hun lyttede?

„Kan vi gøre det her på kroen?“ hviskede han, mens han allerede fortrød sit valg.

„Stedet er ligegyldigt, vi bliver alligevel ikke længe i denne verden,“ svarede Athma med lav stemme. Hun gik hen til Jorime-ånden, og Massel fulgte med.

Hun tog en håndfuld af det blå pulver og dryssede en smule af det i hånden på Massel.

„Klar?“ spurgte hun, og uden at vente på svar pustede hun en sky af det blå pulver i hovedet på Jorime-ånden, netop som den trak vejret ind. „Det skal ind i kroppen. Bare slik det i dig.“

Massel og Athma slugte det blå Aconitum. Athma greb Massels hånd, mens han var ved at blive kvalt i et host. Den anden hånd lagde hun på Jorime-åndens pande og begyndte at messe på gudesprog.

Bedst som Massel troede, at han skulle blive kvalt i et nyt host, sortnede alt omkring ham, og han følte sig vægtløs.

Døden.

Så det var sådan, det føltes. Ikke ubehageligt. Nærmest en lettelse, for hans hoste var væk, og han følte sig underlig let.

Hans syn kom langsomt tilbage, men inden han nåede at se noget som helst, hørte han en velkendt stemme råbe:

„Massel ... Athma!“

Massel blinkede. Foran ham stod Jorime iført en kåbe så gul som en mælkebøtteblomst. Hun lignede én, der lige var kommet op af vandet i en badeanstalt.

Så opløste det hele sig i kaos. En mand, også iført en gul kåbe, begyndte at brøle vredt.

„Hvem har gjort det her? Hvorfor er jeg her igen? Jeg var slet ikke færdig! Jeg var slet ikke begyndt!“

Massel var ikke i tvivl om, at det var denne mand, som havde besat Jorimes krop.

„Du er færdig nu,“ råbte Athma. Massel opdagede, at hun også havde den underlige kåbe på, og da han så ned af sig selv, så han den samme farve. Limbo var et langt mere absurd sted, end han havde forestillet sig.

„Det bestemmer du ikke,“ skreg manden med en mund, som virkede stor nok til at kunne spise Athma. „Du er bare en uduelig kvaksalver, en pulverheks, en gudsbepotter. Dine kræfter er ingenting værd her!“

Athma greb et spejl, som Massel ikke havde set, og bankede det lige i ansigtet på manden, så han vaklede. Dog ikke længe. Med et brøl rev han sin kåbe af, og på et øjeblik forvandlede han sig til et slangevæsen med udstående øjne og et gab fyldt med sylespidse tænder. Hans krop var dækket af slangeskæl, og hans fingre forvandlede sig til skarpe kløer.

„Løb!“ råbte Athma og begyndte selv at løbe. Hendes forkrøblede ben syntes ikke at være et problem for hende i denne verden. Jorime og Massel udvekslede et forvirret blik og løb så efter hende.

„I slipper aldrig ud herfra. Jeg sender jer direkte til Det tredje Rige,“ hvæsende skabningen bag dem. En skarp tunge hvislede i dens mund.

Athma førte dem ind i en større sal. Dimensionerne var underlige, og der var vinduer i loftet og en dør i gulvet, men det havde de ikke tid til at bekymre sig om. I salens modsatte ende stod et stort spisebord, som Athma satte kursen mod.

„Hvordan kommer vi tilbage?“ råbte Massel.

Athma stoppede bag det store bord og rakte sine hænder frem mod ham og Jorime. De greb dem. Athma havde allerede lukket sine øjne og messede på gudesprog. Imens kom den slangelignende skabning glidende gennem salen med kløer, der klikkede mod stengulvet.

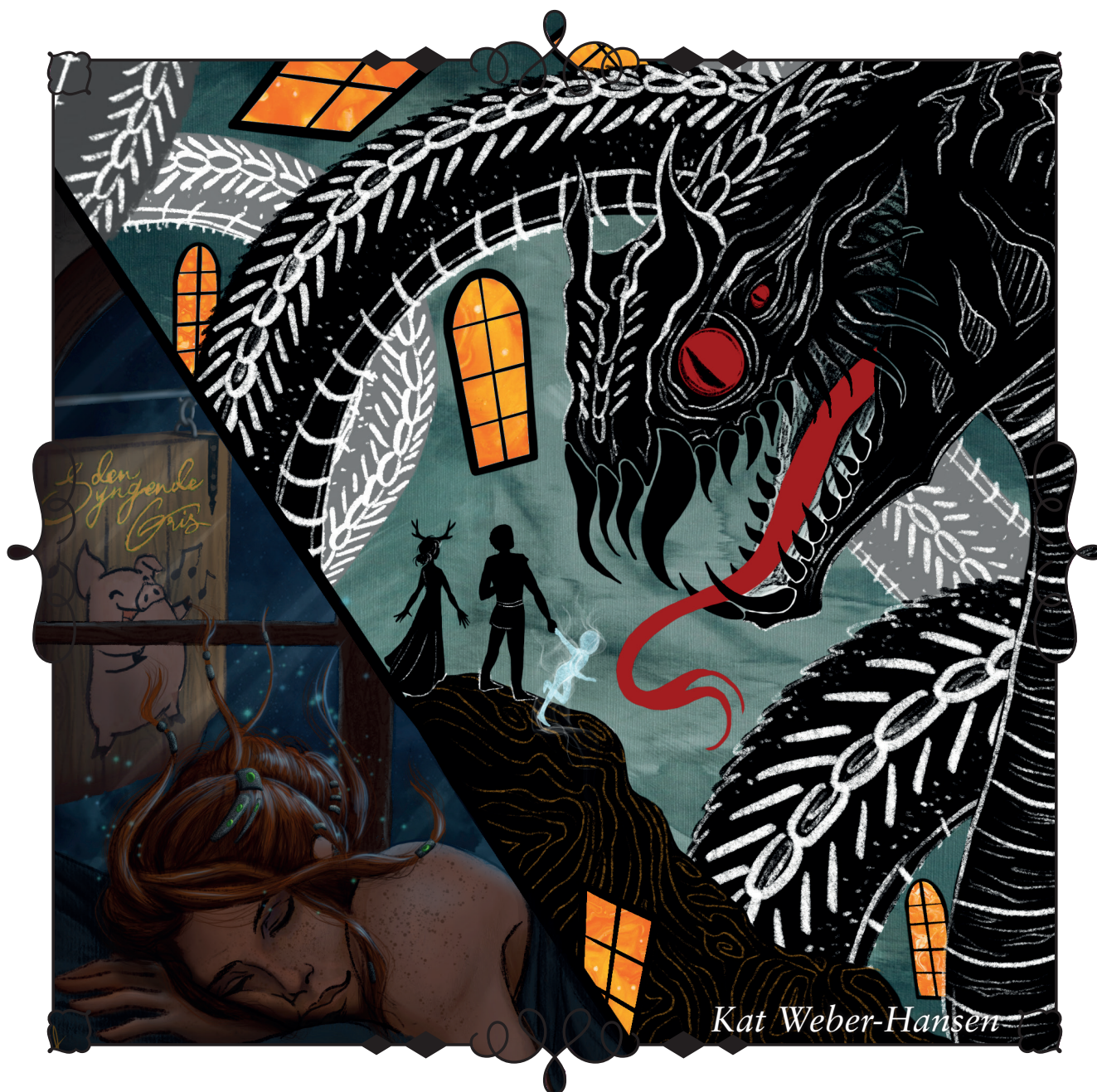
„Du må gerne skynde dig,“ råbte Jorime med en sjælden snert af panik i sin krigerstemme.

Athma knugede sit ansigt i frustration og begyndte sin remse igen.

„Athma, den kommer,“ råbte Massel.

Skabningen var på vej rundt om bordet, og Jorime trak den messende Athma med sig den anden vej rundt med Massel lige i hælene. Den havde fråde om munden og i sin iver for at komme hurtigt frem, gled dens kløer på stengulvet og sendte den kurende mod en af de skæve vægge.

„Athma?“ råbte Jorime.



„De lytter ikke!“ råbte hun frustreret. „Jeg har prøvet tre forskellige guder, og ingen af dem lytter det mindste. Jeg forstår det ikke. Massel, gør noget!“

Jorime så på Massel, som stivnede over at høre sit navn som en del af planen, der skulle få dem ud af det her. Han havde ingen magi. Han kunne ikke tale med Mazé. Han var bare en fortabt dreng med et gudemærke.

Han blev pludselig opmærksom på, at mærket på hans arm lyste mere voldsomt, end han nogensinde havde set det gøre før. Men hvad skulle han bruge det til? Han forstod det ikke.

Monsteret var kommet på benene og var på vej rundt om bordet igen.

„Mazé! Hjælp os med at komme tilbage til Det første Rige,“ skreg Massel ude af sig selv af skræk.

Slangevæsnet syntes at tøve, og Jorime udnyttede det til at kyle en stol i ansigtet på det.

Massel sukkede og bøjede nakken. Athma havde et øjeblik fået ham til at tro på, at han havde skjulte kræfter. At han havde magien i sig. Hvor dum kunne han være? Han var bare en nordbo. En ligæder, som folk yndede at kalde ham. Snart var det hans lig, som blev ædt.

Noget trak i hans kåbe. Han vendte sig og forventede at se munden med de spidse tænder have fat i ham, men i stedet stod den lille budbringer der. Det lille hårløse væsen var altid bare kommet og gået, uden at Massel forstod hvorfor, men for første gang i hans liv mærkede han en forbindelse til den. Et tilhørsforhold, som var den en forlænget del af ham selv.

Du kaldte, hørte Massel dens stemme sige inde i sit hoved.

Kan du føre os tilbage til vores kroppe? spurgte Massel. Ikke højt, men i den sære stemme, som man kan tale med inde i sit hoved. Han vidste ikke hvorfor, men han vidste bare, at det var sådan, han skulle tale med det lille væsen.

Budbringeren strakte en hånd frem. Massel tog den, og med den anden hånd greb han Athmas. Jorime havde stadig et fast greb i Athma, og således var de alle fire nu forbundet.

Bag budbringeren kastede slangevæsnet sig frem i et angreb.

Og så blev alt sort omkring dem.

Magiens væsen er 13. kapitel i Den Fantastiske Skrivestafet

Skrevet af: Christian Engkilde

Foto: Kat Weber-Hansen

Redaktør: Simon Zander Skovgaard

Assisterende redaktør: Nicoline Kjærsgaard Møller

En del af Dansk Fantasy